

Arrest

nr. 158 561 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 5 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 4 november 2011 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoeker op 13 januari 2012 ter kennis gebracht.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 26 november 2013 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Eveneens op 26 november 2013 wordt een beslissing genomen waarbij verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Deze beslissingen worden verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Het inreisverbod is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: M.(...)

voornaam: S.(...) L.(...)

geboortedatum: (...)

nationaliteit: India

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26/11/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 13.01.2012. Gezien niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan, wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod van drie jaar opgelegd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt daarbij als volgt:

“(…) De gemachtigde van de Staatssecretaris legt met de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod op van drie jaar.

Ter motivering hiervan wordt enerzijds verwezen naar art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en wordt anderzijds gesteld dat verzoeker al een eerder bevel heeft gekregen waaraan hij nooit gevolg heeft gegeven.

Deze motivering kan niet volstaan in het licht van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet en geeft bovendien geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier van verzoeker.

Immers voorziet artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De door de gemachtigde van de Staatssecretaris gegeven motivering houdt duidelijk geen rekening met de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker zoals voorgeschreven door art. 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, is derhalve kennelijk onredelijk en miskent de feitelijke elementen van dit dossier.

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat in casu rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier van verzoeker.

De bestreden beslissing verwijst uitsluitend naar het feit dat reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en waaraan geen gevolg werd gegeven.

Krachtens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en kan de minister of zijn gemachtigde zich zelfs onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen.

Uit geen enkel element van de motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid waarom het in casu nodig is om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen met een duur van drie jaar, zijnde de wettelijk voorziene maximumtermijn.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat in casu de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting had een inreisverbod op te leggen, volgt uit geen enkele wettelijke bepaling de verplichting om de duur van dit inreisverbod te bepalen op het maximum van drie jaar.

Waar bij het bepalen van de concrete duur van een opgelegd inreisverbod de gemachtigde van de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft (binnen de door de wet vastgestelde maximumgrenzen), dient in de bestreden beslissing dan ook te worden gemotiveerd waarom voor een inreisverbod van die bepaalde duur werd geopteerd, zeker wanneer het wettelijk maximum wordt opgelegd.

Dit gebeurt in de bestreden beslissing niet.

Evenmin motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris waarom er inzake verzoeker geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden.

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een afweging heeft gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod voor 3 jaar enerzijds en de concrete situatie van verzoeker anderzijds, zodat eveneens het evenredigheidsbeginsel in deze geschonden is."

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"(...) De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing, zijnde het inreisverbod luidt als volgt:

(...)

De reden waarom het inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd staat te lezen in de bestreden beslissing. Verzoeker betwist niet geen gevolg gegeven te hebben aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten.

Het inreisverbod is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, krachtens hetwelk de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procédures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding aangaande de voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

"Gelet op hetgeen voorafgaat dient prima facie te worden geoordeeld dat, wanneer het bestuur toepassing maakt van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, het zich onder meer moet vergewissen van het gezins- of familieleven van de betrokken vreemdeling ten minste wanneer er indicaties voorhanden zijn die wijzen op het mogelijke bestaan van een dergelijke situatie. In die zin lijkt het respect voor het evenredigheidsbeginsel dat is geïncorporeerd in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet het bestuur voor te schrijven om in voorkomend geval een afweging te maken zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. " (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 101 422, d.d. 23 april 2013) (...)

Verzoeker verwijst naar "zijn specifieke situatie" waarmee geen rekening zou zijn gehouden, doch toont hiermee niet aan wat die specifieke situatie dan wel zou zijn. Hij haalde verder niets aan dat zou wijzen op het feit dat hij bescherming zou kunnen genieten van artikel 8 EVRM en toont derhalve niet aan een gezinsleven te hebben opgebouwd in België waarmee de verwerende partij thans rekening diende te houden bij het nemen van het inreisverbod. Ook in zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel concreet element aan dat zou zijn veronachtzaamd bij het nemen van het inreisverbod.

Bovendien blijkt uit administratieve dossier dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 10 juni 2013, bij arrest nr. 104.707 het beroep ingediend op 3 januari 2013 gericht tegen de beslissing van 18 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard verwierp.

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de

akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod wordt aangegeven dat deze beslissing is genomen op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Hierbij wordt toegelicht dat verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ontving op 13 januari 2012, doch hij hieraan geen gevolg heeft gegeven.

Verzoeker betoogt dat evenwel geen enkele motivering wordt gegeven betreffende de duur van het inreisverbod en dat niet wordt gemotiveerd waarom wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar die mogelijk is ingeval niet is voldaan aan de terugkeerverplichting.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

De Raad kan enkel vaststellen dat uit het bestreden inreisverbod enkel een motivering blijkt dat niet is voldaan aan de terugkeerverplichting. Zo stelt de betreffende beslissing dat verzoeker bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten op 13 januari 2012, doch hij hieraan geen gevolg heeft gegeven. Aldus blijkt evenwel geenszins een duidelijke motivering waarom in de thans voorliggende zaak, gelet op de specifieke omstandigheden van dit geval, wordt geopteerd voor de maximumduur van drie jaar.

De Raad stelt aldus vast dat verweerder in het bestreden inreisverbod niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen hij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel evenwel vereist. Zo moet worden geduid dat het verplicht opleggen van een inreisverbod omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872). Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet is wel degelijk een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Nu verweerder op dit punt in gebreke bleef, kan verzoeker worden gevolgd in zijn standpunt dat de motivering van het bestreden inreisverbod niet afdoende is.

Verweerder voert in zijn nota aan dat verzoeker niet duidt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval dan wel rekening diende te worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. De Raad benadrukt evenwel dat het in de eerste plaats aan het bestuur toekomt in de bestreden beslissing te motiveren waarom, gelet op de specifieke omstandigheden van het geval, wordt geopteerd voor een bepaalde duur. Aldus kan verweerder thans niet volstaan met het stellen dat verzoeker in gebreke zou blijven aan te tonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Waar verweerder in de nota vervolgens nog wijst op het door de Raad op 10 juni 2013 verworpen beroep van verzoeker inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan verder niet worden ingezien op welke wijze dit gegeven het bestuur vrijstelde van het voorzien van een motivering betreffende de duur van het inreisverbod. In de mate dat dit gegeven thans zou worden aangebracht als rechtvaardiging voor het opleggen van een inreisverbod voor een duur van drie jaar kan de Raad enkel vaststellen dat dit een a posteriori motivering betreft die het gebrek aan onderzoek en motivering op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing niet kan rechtzetten (cf. RvS 28 oktober 2008, nr. 187.420).

Het door verweerder in de nota met opmerkingen gevoerde verweer doet geen afbraak aan de vaststelling dat geen afzonderlijke motivering is opgenomen in de bestreden beslissing betreffende de duur van het inreisverbod en waaruit blijkt dat de duur van het inreisverbod werd bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden inreisverbod. Een onderzoek van de overige onderdelen van het enig middel dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS